

Hjælpekilder til den øvrige Verdens Raadighed. Og medens dette kan være skæbnesvangert for det kortvarige Laan eller forvalde det kortvarige Laans Pengemarked store Vanskeligheder — som vi for øvrigt allerede have set ved, at Renten af dette Laan gaar i Vejret, det er en simpel Følge deraf —, kan man være ganske overbevist om, at det vil volde Optagelsen af et stort Obligationslaan endnu større Vanskeligheder. Selvfølgelig ville disse Forhold kunne forandre sig og forandre sig endog mange Gange inden Forsommeren, men man er dog, naar man skal træffe sine Dispositioner, nødsaget til at regne med, at de Forhold, som man har umiddelbart for Øje i den Tid, der er gaaet forud, og som svarer til den Tid, man gaar i Møde, altsaa med andre Ord, at de Ting, som ere skete i Foraaret og Forsommeren dette Aar, ville være nogenlunde de samme, naar vi komme til Foraaret og Forsommeren 1912. Skal man altsaa støtte sig paa de Kendsgerninger, som faktisk foreligge, og som altsaa ere de eneste, man kan slutte noget af, tør man ingenlunde sige, at Foraaret og Forsommeren 1912 ville være et særdeles gunstigt Tidspunkt for den danske Stat til at optage det store faste Laan. Det er yderst betegnende, som jeg allerede var inde paa før, at den franske Gruppe har trukket sig tilbage eller, hvad der faktisk er det samme, har givet et Tilbud, som var for højt; man maa i det hele lægge Mærke til, at Tilbøjeligheden fra fransk Kapitals Side til at engagere sig i lange Laan har været synkende i de to sidste Aar, endog bortset fra de Foreteelser, jeg før berørte. Under disse Forhold er det selvfølgelig et Held, at det er lykkedes den højtærede Finansminister at komme i Forbindelse med et stort, anset og rigt engelsk Pengeinstitut, og jeg vil udtale, at forhaabentlig ligger deri et godt Varsel for, at man mulig i sine fremtidige Laanedispositioner kan blive uafhængig af det franske Laanemarked. Jeg er nemlig uenig med det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) i, at man vedblivende maatte, om jeg saa maa sige, hænge sig paa det franske Laanemarked. Jeg anser det for noget, som under Omstændighederne kan berede os store Vanskeligheder, at vi saaledes udelukkende skulle være henviste til det franske Laanemarked, og det eneste Lyspunkt i Situationen for mig er da, om det virkelig nu skulde være lykkedes os at aabne os gode Forbindelser paa Londonermarkedet.

Nu har det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds paapeget den

Mulighed, at man kunde benytte de Penge, den danske Stat for Øjeblikket har staaende rundt omkring i udenlandske Banker, til at betale de forfaldne Laan og derigennem — saaledes forstod jeg ham — styrke den danske Stats Kredit, som det selvfølgelig altid styrker en Mands Kredit, naar man ser ham prompte indfri sine Veksler og ikke i Stedet skride til Prolongation. Der er sikkert det rigtige Moment deri, at alle disse Pengesummer staa til en langt lavere Rente end den, man nu laaner til, og enhver Forretningsmand kan sige paa sine Fingre, at det er en ganske ejendommelig Kreditor, som ikke opsiger de Penge, han har staaende i Udlandet til lav Rente, men i Stedet for prolongerer Laan ikke alene til en højere Rente end de Beløb, han har til gode i Udlandet, men ogsaa til en højere Rente, end de Veksler, som løbe, lyde paa. Det er den ene Side af Sagen. Men den anden Side af Sagen forekommer mig dog at have større Vægt; det er den, at for en Stat gælder der andre Synspunkter end for Forretningsmænd, og for en Stat gælder det i første Række at have sine Midler likvide. Og naar den ærede Minister med stor Styrke pegede paa den Uro, der er i de internationale Forhold, og ligeledes og efter min Mening med Rette pegede paa, at man maatte være forberedt paa, at denne Uro ogsaa vilde beherske det internationale Pengemarked, i det hele taget beherske hele Verden i Foraaret og i Forsommeren 1912, saa peger dette netop i Retning af, at den danske Stat skal beholde saa mange Midler som muligt likvide og ikke betale dem ud og i det hele taget sørge for ikke at komme i den Situation ikke at have likvide Midler. Dernæst er Sagen den — og det er det, som for min Gruppe vil være afgørende i denne Retning —, at hele denne Laanepolitik maa føres paa den nuværende Finansministers Ansvar, og jeg anser det ikke for klogt, at vi fra vor Side, fra Folketingets Side, fra Rigsdagens Side i det hele taget blande os særdeles meget i det. Det ligger i Sagens Natur, at den højtærede Minister er den eneste, som har og kan have det fulde Overblik over Situationen, og som Følge deraf bør han ogsaa have det fulde Ansvar. Rigsdagen bør stille det klart op og holde sig alle Udveje aabne, den bør ikke gøre sig meddelagtig eller, for at bruge et mildere Udtryk, medansvarlig med Hensyn til den Laanepolitik og Finanspolitik udadtil, som den højtærede Minister fører. Alene af den Grund vil man fra vor Gruppens Side ikke kunne gaa med til at standse eller